

1

Eigenlijk stond Elise die zaterdagmiddag in Hampstead Heath op iemand anders te wachten. Het was een blind date die John, haar flatgenoot en huisbaas, voor haar had geregeld. Het leek al winter en Elise wist zelf niet goed waarom ze op een onbekende wachtte, maar ze liet zich wel vaker door andermans suggesties leiden. De man kwam niet opdagen, en toen Elise op een open plek het laatste zwakke licht in liep, viel haar blik op een vrouw. Ze stond voor een rij bomen waarvan de kaneelkleurige bladeren scherp tegen de donkerder wordende hemel afstaken. De bomen leken gigantisch in vergelijking met de vrouw, maar de schaal klopte toch. Ze leken wel onderdeel van een enorme, prachtige hoofdtooi, alsof de vrouw een godin was, of de koningin van de natuur. Vanaf haar kant van de open plek draaide ze zich naar Elise. Ze begroette haar met een glimlach, alsof Elise een schildknaap aan haar hof was, een uitverkoren onderdaan op audiëntie bij zijn vorstin.

Misschien verscheen er even later wel een onbekende man met een sjaal en een gewatteerde jas in Hampstead Heath, die met stevige passen door de vallende bladeren liep omdat hij te laat was voor zijn afspraakje. Elise zou het nooit weten. Ze lachte terug naar de vrouw, en toen de vrouw haar kant op kwam, waren de plannen voor de blind date van de baan. Elise draaide zich om en liep weg. Ze keek een keertje om en zag dat de vrouw achter haar aan liep. Ze was het wel gewend dat mensen haar volgden. Op haar tiende had ze een gesprek tussen volwassenen in de keuken afgeluisterd en haar moeders vriendin horen zeggen: 'Dat meisje wordt later een

hartenbreekster!’ Elise was dat zinnetje nooit vergeten. Als je klein bent, hoor je van anderen wat je bent en wat je zult worden, en vaak onthoud je dat. Elise was nu eenmaal mooi, dat hadden ze haar verteld. Ze praatte er nooit over en deed er nooit iets mee, al werd ze als meisje van dertien, veertien jaar wel op straat aangesproken door voorbijgangers die haar fotomodellenwerk aanboden. Ze ging er nooit op in en maakte nooit gebruik van hun telefoonnummers, maar het feit lag er. Ondanks al die aandacht voelde ze zich onzichtbaar – totdat Constance Holden vanaf die kaneelkleurige bomen in Hampstead Heath naar haar keek.

Ze verlieten Hampstead Heath en naderden de hekken rondom een kerkhof. Elise dacht na over het vervolg van deze ontmoeting. Ze had nog nooit iets met een vrouw gehad. Ze draaide zich niet om, maar stond met haar rug naar de vrouw toe stil alsof ze Annemaria Koekoek speelden. In gedachten zag ze zichzelf een stuk van het hek pakken en het als een olympische speerwerpster weggooien. Het hek zou diep in de graven belanden en skeletten verbrijzelen, en dan zou de vrouw zien dat ze sterk was.

Ze draaide zich om. De vrouw stond er nog, met haar armen over elkaar en een wat schaapachtige blik op haar gezicht. Ze was beslist ouder dan Elise, maar Elise was twintig en de meeste volwassenen in haar leven waren ouder dan zij. Waarschijnlijk was de vrouw een dertiger. Elise bekeek haar kleding: een mannenoverhemd, brogues, een lange openhangende jas waaronder een eenvoudige spijkerbroek met smalle pijpen zichtbaar was. Geen opvallende make-up, een rond zilveren knopje in elke oorlel. Een verfijnd horloge om een prachtige pols. Elise legde haar hand op het hek van het kerkhof en begon te praten, omdat ze zich op deze openbare plek veilig voelde. De vrouw kon haar niet molesteren of haar met haar eigen hekwerk doorboren. En het college modeltekenen ging die dag niet door, dus Elise hoefde niet naakt te poseren en had niets anders te doen.

‘Ooit ga ik dood. En dan eindig ik zo.’ Elise wees met haar vinger door het hek. Ze zei niets over het feit dat de vrouw haar was gevolgd.

De vrouw vouwde haar armen nog wat strakker over elkaar en begon te lachen. Door die lach leek ze zelfverzekerd, een mooie moervos op twee benen. Elise keek over de linkerschouder van de vrouw naar de grafstenen, die als scheefstaande tanden door de aarde heen staken. Dit was de arme kant van het kerkhof, ver van de gevlamd marmeren tombes van de industriële pioniers, met vlakbij hun echtgenotes, schuin of haaks op het graf van hun man. In de verte zag ze de hoge bakstenen schoorsteen van een crematorium, dat op dat moment gelukkig niet in bedrijf was.

‘Dat duurt nog een hele poos,’ zei de vrouw. Haar stem vloei­de als een ijzerinjectie door Elise heen.

Ze staarden elkaar aan. ‘Kan ik iets voor je doen?’ vroeg Elise.

Ze vonden al snel een snackbar die de hele dag open was, maar ze bestelden niets te eten. De vrouw stelde zich voor als Connie. Elise vertelde dat ze Elise Morceau heette, en ze gingen tegenover elkaar aan een tafeltje zitten. Ze bestelden thee en warmden hun vingers aan hun goedkope mokken. De vrouw keek naar Elise alsof ze een geestverschijning was. ‘Ik doe dit eigenlijk nooit,’ zei ze. ‘Jij wel?’

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen, hoor,’ zei Elise. ‘Wat doe je eigenlijk nooit?’

Connie keek op van haar mok. ‘Dit. Iemand tegenkomen en zomaar meelopen.’

‘Ik snap het.’ Elise zag aan Connie dat ze haar verlangen naar meer informatie probeerde te verbergen. ‘Ik ook niet,’ zei ze. Connie was zichtbaar opgelucht.

Ze vertelden elkaar waar ze woonden – Connie vlakbij, Elise in Brixton. ‘Heb je altijd ten zuiden van de rivier gewoond?’ vroeg Connie.

‘Ja.’

‘Ben je er geboren?’

Elise keek naar haar. ‘Ja.’

‘Hoe oud ben je?’

‘Achtentwintig,’ zei Elise.

Connie fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik geloof je niet. Hoe oud ben je?’

‘Hoe oud ben jij?’

‘Zesendertig. En dat is de waarheid. En Connie is mijn echte naam.’

‘Ik ben twintig,’ zei Elise. ‘En ik heet werkelijk Elise.’

‘Werk je in Londen?’

‘Ja, in een koffietent in Pimlico. Seedling. En ik ben ouvreuse in het National Theatre. En naaktmodel voor het Royal College of Art.’

‘Een veelzijdig portfolio,’ zei Connie.

‘Werk jij in het centrum?’ wilde Elise weten. Connie ging wat rechter op haar stoel zitten, alsof ze de vreemde formulering enigszins beledigend vond.

‘Ik werk thuis,’ zei Connie. ‘Ik ben schrijfster.’

‘Wat schrijf je?’

‘Verhalen.’

‘Wat voor verhalen?’

‘Verdomd goede,’ antwoordde Connie lachend.

‘Weet je dat zeker?’ vroeg Elise.

‘Soms wel.’

‘Kan ik je werk in een bibliotheek vinden?’

‘Jazeker. En in de boekhandel.’

‘Gaaf,’ zei Elise.

Connie staarde weer in haar thee. ‘Eigenlijk wel, ja.’ Ze keek op. ‘Heb je zin om met me uit eten te gaan?’

Op de eerstvolgende vrijdag, de dag vóór hun geplande etentje, zocht Elise in de bibliotheek in Brixton bij de romans naar de letter H. Daar stond *Hart van was*, de roman die een jaar eerder was gepubliceerd. Elise nam het boek mee naar huis en zag dat het al vaak was uitgeleend. Op de achterflap werd het

werk aangeprezen als ‘het boek waar iedereen het over heeft’.

Toen John die avond van zijn werk thuiskwam, vertelde ze dat ze Constance Holden had ontmoet, de auteur van *Hart van was*. Ze vertelde niet dat ze Connie in Hampstead Heath had leren kennen, want ze wilde niet de indruk wekken dat ze iemand was die zich in parken liet versieren. Soms leerde ze mensen kennen op intellectuele feestjes die ook door romanschrijvers werden bezocht. John reageerde lauwtjes, want Constance Holden schreef geen boeken over roofovervallen. Hij hield meer van omslagen met reliëfletters en het silhouet van een man die een brandend gebouw uit rent. Bij hem op school was haar werk ook niet behandeld, dus het kwam er eigenlijk op neer dat hij nooit van haar had gehoord.

Die avond las Elise *Hart van was*. Het boek was heftig, wrang en gepassioneerd en stond vol zinnen die ze wilde onderstrepen. Ze merkte dat haar sympathie tijdens het lezen van de vrouw naar de man verschoof: Beatrice, die arme, beschadigde zonderling, was getrouwd met een man die haar het leven lastig maakte, maar wat kon Frederick onweerstaanbaar en redelijk zijn. Beatrice was verliefd op een man die haar in gevaar zou brengen, maar ze was gek op hem. Stapelgek, smoorverliefd. Kon ze aan hem ontsnappen? Wat zou er daarna gebeuren met haar dochter, Gaby? De roman was meeslepend, stimulerend, gewelddadig en onthullend, een soort antiliefdesverhaal vol emoties.

Die nacht dacht Elise na over de liefde. Connies boek lag opengevouwen op haar borst, met onder het kaftplastic een lichte barst in de rug. Liefde. Hoe zou het voelen om verliefd te zijn? Elise had het idee dat ze haar hele leven op de rand van een vulkaan had getrippeld. Ze had geen idee hoe diep die vulkaan was, maar hij zat vol met iets krachtigs, iets wat ze nog nooit had mogen aanschouwen. In die duistere diepte bevonden zich veel gelukkige zielen, maar ook veel dodelijk getroffen.

Voor hun etentje – in feite hun eerste date – gingen ze naar Mariposa, een restaurant aan Dean Street in Soho. Het was

een keuze van Connie: donkere, met rugleuning van elkaar gescheiden zitjes, koperen lampen, en bankjes met versleten fluweel erop. De bekleding leek rood te zijn, maar dat was niet echt goed te zien. Elise liep de trap af naar een druk, rokerig, gonzend souterrain. Vrouwen met zware eyeliner, gekleed in fluwelen jurken met enorme schoudervullingen, hadden afspraakjes met vermoeide zakenlieden uit de City en mannen met lang, loshangend haar onder modieuze hoedjes. Denim, leer, nicotine, geld – Elise kon ze bijna als elementen op haar tong proeven.

Connie was er al en had een fles wijn besteld. Ze stond op en kwam uit de schaduw om haar date te begroeten. Het verbaasde Elise hoeveel werk ze van haar uiterlijk had gemaakt. Ze zag er fantastisch uit: een eenvoudig zwart cocktailjurkje, een gouden halsketting, haar rode haar zorgvuldig gestyled tot nonchalante perfectie. Elise voelde een steek van jaloezie. Ze wilde zelf ook zesendertig zijn, een huis bezitten, boeken als *Hart van was* op haar naam hebben en dit soort restaurantjes in Soho kennen waar dit soort mensen kwamen eten.

‘Hallo,’ zei Connie.

‘Hallo,’ zei Elise. Ze keek naar haar eigen kleren: een zwarte spijkerbroek, een wit t-shirt. ‘Als ik dit had geweten, had ik me wat mooier aangekleed.’

‘Je ziet er prachtig uit.’ Connie legde haar hand op Elises schouder. Ze glimlachten naar elkaar.

‘Ik kom rechtstreeks van mijn werk in de koffietent,’ zei Elise, terwijl ze op het bankje schoof.

‘Seedling.’

‘Ja!’ Elise was verrukt dat Connie dat nog wist.

Connie schonk een glas wijn voor haar in, zonder te vragen of Elise eigenlijk wel wijn wilde. ‘Als je in de schouwburg werkt, kijk je dan ook naar de voorstellingen?’

‘Altijd.’

‘Vervelen ze je wel eens?’

‘Altijd.’ Connie lachte en er kwam een kelner naar hun tafel, een jongeman met een slanke taille en kohlrاندjes om zijn

ogen. Elise probeerde niet naar hem te staren. Connie koos pot-au-feu met extra groenten. Elise liet haar blik vlug over de menukaart dwalen en nam de steak.

‘Proost,’ zei Connie, terwijl ze haar glas ophief naar Elise. ‘Op werken als serveerster, ouvreuse en naaktmodel.’ Ze nam een flinke slok wijn. ‘Zijn er nog meer dingen die je graag wilt verkennen?’

‘Wat bedoel je?’

‘Andere banen? Andere landen?’

‘Weet ik niet,’ zei Elise.

‘Wat zeggen je ouders ervan?’

‘Weet ik niet,’ antwoordde Elise. Ze staaarde Connie aan alsof ze haar uitdaagde nog meer te vragen. Dat deed Connie niet. ‘Ik heb wel ideeën voor toneelstukken,’ voegde ze eraan toe.

‘Toneelstukken?’

‘Ja, ik zou graag een toneelstuk willen schrijven.’

‘Dan moet je dat doen.’

Elise wist niet of ze daadwerkelijk een toneelstuk wilde schrijven, maar ze vond het wel indrukwekkend klinken. Het was wel zo dat ze vaak in de drie zalen van het National Theatre plaatsnam en in het donker naar het roteren van de decors keek. Ze richtte haar blik naar boven als de achterdoeken omlaagkwamen om de lege ruimtes te veranderen in victoriaanse salons, Griekse tragedies gesitueerd in postapocalyptische werelden, idyllische Engelse plattelandsomgevingen, Japan, Manhattan of India. Soms probeerde ze een scène te schrijven, maar ze wist er geen inhoud aan te geven. Uiteindelijk vond ze de taak te moeilijk en nam ze genoeg met niet-uitgeschreven plannen. Ze kon de wereld niet op papier vastleggen. Toch vond ze de abstracte, wervelende gedachten in haar hoofd heel logisch en goed te volgen. Ooit komen ze naar buiten, dacht ze. Maar nu nog niet. ‘Ik vind het heel leuk om naaktmodel te zijn,’ vertelde ze.

‘Waarom?’ vroeg Connie.

Als Elise haar kleren uittrok en voor die studenten ging staan, werd er een beroep gedaan op haar gewillige, plooibare

lichaam – haar lippen, haar handen, haar borsten, haar keel, de binnenkant van haar benen. Ze luisterde urenlang roerloos naar het zachte gekras van potloden op dik papier en wandelde ondertussen door de kamers van haar brein. Elise kon zo goed stilzitten dat de kunstacademie haar steeds weer vroeg. En soms, als de studenten weg waren, wachtte ze een poosje op de wc en sloop ze terug naar het tekenlokaal, waar ze om de ezels met het werk van die dag heen liep. Ze was op zoek naar zichzelf, al had ze de studenten zelf de landkaart aangeboden. Ze zwierf door het papieren woud van haar eigen ledematen, haar gezicht, haar geslachtsdelen, haar knieschijven en wachtte op het moment dat ze iemand vond die haar diepste wezen met pastelkrijt of potlood had weten te treffen. Tot nu toe was niemand daarin geslaagd. De schat was nog niet opgegraven.

Dat zei ze allemaal niet tegen Connie. ‘Omdat het zo vredig is.’

‘Maar moet je dan de hele tijd in dezelfde houding blijven zitten?’

‘Ja.’

‘Uren aan een stuk?’ Elise haalde haar schouders op en Connie grinnikte. ‘Je vindt het leuk om bekeken te worden,’ zei ze.

‘Is dat erg?’

‘Nee, maar het is tamelijk ongewoon om het toe te geven.’ Connie glimlachte. ‘Wat vind je ervan om hier te komen?’ vroeg ze.

Even wist Elise niet wat ze bedoelde. ‘Waar?’

‘Hier.’ Connie tikte op de zitplaats naast haar. Elise deed wat haar was gevraagd en voelde Connies koele handen aan weerszijden van haar gezicht. De vingers drukten stevig op haar huid, alsof ze Elise in een nieuwe vorm probeerden te boetseren. ‘Ik zou dat gezicht kunnen inlijsten,’ zei Connie.

Door de wijn kreeg Elise het gevoel dat ze de regie verloor. ‘Daar hangt wel een prijskaartje aan,’ zei ze. Ze sloot haar ogen en vroeg zich af of Connie zou begrijpen dat het een grapje was.

Connies aanraking werd zachter en ze boog zich naar Elise

toe. Haar warme adem rook lekker. Elise zag de welving van haar kleine mond en de ogen die haar in het kaarslicht aandachtig bekeken. Ze leek nog nuchter te zijn. ‘Wat gaat het kosten?’ vroeg Connie.

‘Vijftig pond per kus.’

Connie lachte. ‘Ik had het over inlijsten, niet over zoenen.’

Ze liet Elises gezicht los. Elise voelde zich in de maling genomen en pakte Connies handen van haar schoot. Ze legde ze weer op haar gezicht en zei: ‘Ik heb je boek gelezen. *Hart van was*.’

‘O ja?’

‘Je bent erg goed.’ Elise hield Connies handen stevig vast, en Connie lachte.

Elise werd wakker in een onbekend bed. Ze tilde het dekbed op: ze droeg haar onderbroek en haar T-shirt nog, maar haar lange broek was verdwenen. Wanneer had ze die uitgetrokken? Hij bleek op de vloer te liggen, als een contourtekening van een moordslachtoffer. Haar schoenen lagen op hun kant, met de zolen naar elkaar toe, en waren blijkbaar uitgeschopt op een moment dat ze zich niet kon herinneren. Waar was ze? Het was schemerig in de kamer, maar ze zag groengestreept behang, een kleine kledingkast, een prullenbak, allemaal heel verzorgd. Een grote, wollige schildpadpoes met een flinke witte bef en witte pootjes bestudeerde haar vanaf zijn plekje in het midden van de kamer.

‘Ik hoop dat je geen last hebt van Ripley,’ zei een stem bij de deur.

Elise draaide haar hoofd. ‘Ripley?’

‘De kat. O, voorzichtig, ga maar niet rechtop zitten.’ Connie kwam met een glas water en twee aspirientjes naar haar toe en plaatste alles op het nachtkastje naast Elises hoofd.

‘Dank je wel,’ mompelde Elise.

Connie schoof de slaapkamergordijnen open. Elise kreunde toen het zwakke najaarslicht in haar gezicht scheen. ‘Sorry,’ zei Connie, maar ze deed de gordijnen niet dicht.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Elise met krakende stem. Connie gaf niet meteen antwoord. Ze stond naar de tuin te kijken. ‘Connie?’

‘Wanneer?’

‘Gisteravond.’

‘Weet je dat niet meer?’

‘Ja. Nee.’

Connie draaide zich om en kwam op de rand van het bed zitten, met haar gezicht naar Elise toe. ‘We zijn uit eten geweest. We hebben te veel gedronken, we zijn hierheen gegaan en je bent op de bank van je stokje gegaan.’

‘Echt waar?’

‘Ja. En toen heb ik je naar boven gedragen.’

‘Gedragen?’

Ze starden elkaar aan. Connie glimlachte.

‘Het spijt me,’ zei Elise. ‘Ik had naar huis moeten gaan.’

Connie boog zich naar haar toe en legde haar hand op Elises voorhoofd. ‘Ik had je niet laten gaan. Niet in die staat. Heb je wel lekker gelegen?’

‘Hoe laat is het?’

Connie keek op haar horloge. ‘Tien voor halftwaalf.’

Elise deed haar ogen dicht. Iets klopte er niet aan de gedachte dat ze om tien voor halftwaalf nog in bed lag. ‘O, shit. Shit! Ik moet vandaag werken.’

‘Nee toch. Wat is er nu op zondag open? Blijf maar hier.’

‘Nee, ik moet werken. Bij Seedling.’

‘En als ik je die vijftig pond nu betaal?’

‘Welke vijftig pond?’

‘Hm, je was dus écht dronken. Laat maar.’

Elise voelde zich niet op haar gemak.

‘Laat die koffietent toch zitten,’ zei Connie.

Jij hebt makkelijk praten, dacht Elise. ‘Ik móét gaan werken.’ Ze probeerde overeind te komen, maar ze leek wel hoogbejaard te zijn.

‘Elise, lieverd, ga alsjeblieft liggen.’

‘Connie...’

‘Je bent niet in staat om iets te doen. Ga maar gewoon liggen.’

Elise legde haar hoofd weer op het kussen. Het huilen stond haar nader dan het lachen. ‘Ik ga je hypnotiseren om te zorgen dat je niet naar je werk gaat,’ zei Connie.

Elise kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Is dat een grapje?’

‘Ja, dat is een grapje. Ik heb op school nooit eindexamen hypnose gedaan.’

Hoewel Elise zich hondsberoerd voelde, schoot ze in de lach. Connie keek haar met een vriendelijke blik aan. ‘Zal ik een dubbele boterham met gebakken spek voor je maken?’ vroeg ze.

‘Graag,’ piepte Elise klaaglijk.

Ze keek Connie na en hoorde haar met iemand bellen. Even later dreef de geur van gebakken spek door de gang, de trap op, onder de deur door en Elises neus in. Elise deed haar ogen dicht en wenste een nieuw lichaam. Ze snakke naar een warm bad.

Connie kwam terug met een dienblad waarop ze een bord met een dubbele boterham met spek en twee mokken thee had gezet. ‘Alsjeblieft,’ zei ze. ‘Mijn beste werk.’

Elise was erin geslaagd rechtop te gaan zitten. ‘Dank je wel,’ zei ze. ‘Hoe ver is het van hier naar Pimlico?’

‘Maak je maar geen zorgen,’ zei Connie. ‘Ik heb ze gebeld.’
‘Wát?’

‘Ik heb Seedling gebeld. “Zaailing” – wie noemt zijn koffietent nu zo? Ik zei dat ik je huisgenoot was en dat je een virusinfectie had.’

‘Geloofden ze dat?’

‘Ja, natuurlijk.’

‘Had je Gabe aan de lijn?’

‘Ik heb een man gesproken, maar ik weet niet of dat Gabe was. Hij wenste je beterschap. Ik zei dat het wel een paar dagen kon duren en dat je je van de dokter niet te veel mag inspannen.’

Elise staarde naar de boterham. Het was een vreemd gevoel dat iemand anders haar zaakjes voor haar regelde. ‘Oké. Dank je wel.’

Connie nam een slokje van haar thee. Elise las de woorden op de mok. I ♥ BIRDWORLD, stond erop. Waarschijnlijk was hij gekocht in het bekende vogelpark. ‘Had ik het niet moeten doen?’ vroeg Connie bezorgd. ‘Soms ga ik over bepaalde grenzen heen...’

‘Nee. Er is geen grens. Ik weet niet hoe ik in deze toestand zou moeten werken. I-ik had alleen niet verwacht dat je ze zou bellen.’

‘Ik denk dat ik je een dienst heb bewezen.’

Elise vroeg zich af of ze haar baan zou verliezen en of ze dat erg vond. Ze stak haar hand uit naar Connies mok, waarbij hun vingers elkaar raakten. ‘Ben je echt in Birdworld geweest?’ vroeg ze.

‘Ja, met mijn vriendin en haar zoon. We gingen voor hem, maar uiteindelijk vond ik het een heel leuke dag. Flamingo’s, pinguïns, meesjes. Van alles en nog wat.’

‘Ik probeer me jou voor te stellen in Birdworld.’

‘Ik had het prima naar mijn zin in Birdworld.’

‘Je bent veel te chic en elegant voor zo’n park.’

‘Elise, niemand is chiquer en eleganter dan een flamingo.’

Ze lachten allebei. Ik ben bezig avances te maken, dacht Elise – gespannen, bezorgde, katterige avances. Wat was de volgende stap, wat moest ze nu doen? Was er de vorige avond iets voorgevallen? Zo voelde het niet.

‘Heb je misschien zin om in bad te gaan?’ vroeg Connie.

‘Graag,’ antwoordde Elise zo snel dat ze weer in de lach schoten. ‘Ik voel me zo ellendig,’ zei ze. ‘Het spijt me zo.’

‘Ach, Elise, je ziet er prima uit.’

‘Dat lieg je. Mijn huid!’

‘Je bent beeldschon. Maak je maar geen zorgen. Ik laat het bad vollopen.’

Connie liet Elise achter met haar boterham. Johns appartement had geen bad, en de voorkeur van Connies huis leek

heel ver weg. De vette boterham was precies wat ze nodig had en gaf haar weer het gevoel dat ze vlees op haar botten had, maar ze wist dat ze het verloop van deze dag al niet meer in de hand had.

Opeens dacht ze: Connie is van plan me hier gevangen te houden. Door de paranoia van haar kater leek het opeens bijna aantrekkelijk om niet meer over haar eigen lot te kunnen beschikken: een klein meisje onder de vleugels van een machtige, getalenteerde vrouw, die zich niets aantrok van onbenulligheden als uitdroging en die moeiteloos in staat bleek zich voor een ander uit te geven, Elise ziek te melden, haar op een koude novemberochtend in haar huis warm te houden, een bad voor haar te laten vollopen en haar een lekker schoon bed te geven.

Toen het bad vol was, liet ze zich erin glijden. De puurheid van het warme water bezorgde haar bijna tranen in de ogen.

‘Ik ga even uitwaaien in het park!’ riep Connie.

Liet Connie haar zomaar achter in haar huis? Het verbaasde Elise dat ze zo goed van vertrouwen was. Ik zou haar kunnen bestelen! dacht ze. Voor hetzelfde geld was ik een dief die zich op deze manier naar binnen had gewerkt om wat sieraden en haar handtas te pikken. Alhoewel, moet je zien hoe ik erbij lig. Ik kan nauwelijks coherente zinnen vormen.

In haar fantasie werd Connie een heks, in het bos op zoek naar nog meer Grietjes die ze met gemberkoek en snoepjes mee naar huis kon lokken. Maar een uur later was Connie terug, met frisse rode wangen en de zondagskrant onder haar arm, en ze zei: ‘Weet je welke types ik wel kan schieten? Die lui die hun honden overal laten kakken en nooit iets opruimen.’

Op een bepaalde manier bruiste Connie die dag – ze was zachter en openhartiger dan in het restaurant in Soho, en ze was liever voor Elise. Ze zaten samen op de bank in de woonkamer, en toen het aan het einde van de middag begon te schemeren, bleef Elise ook bij haar. Ze keken naar een aflevering van *We, the Accused* op BBC2 omdat Connie de roman uit 1935 goed vond en graag wilde zien hoe het verhaal verfilmd was. Elise lag met haar hoofd op Connies schoot te dommelen

en viel uiteindelijk in slaap onder Connies vingers, die haar slapen streelden met een tederheid die ze als volwassene nog nooit had gevoeld.